

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 8. januar 2020 blev i sag nr. 93704:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Tryg Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring. I klage af 1/2 2019 har klagerens advokat bl.a. anført:

"PÅSTAND:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers varige mén efter ulykke af 2. februar 2014 andrager 35 %, subsidært mindre, men mindst 5 %. Sagsøgtes efterbetaling tillægges forrentning efter forsikringsaftaleloven fra sagens anlæg til betaling sker.

TVISTEN:

Sagsøger var på sit arbejde den 2. februar 2014 udsat for to vridtraumer, og har efterfølgende haft rygsmerter. Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøgte som ulykkesforsikringsselskab i den anledning skal betale varigt mén. Sagen drejer sig om årsagssammenhæng.

SAGSFREMSTILLING:

Sagsøger var den 2. februar 2014 som ansat i [virksomhed] som [stilling] udsat for to vridtraumer.

Klokken ca. 05 om morgen skal sagsøger på cykel køre på [virksomheds] område fra [område1] til [område2].

Da han kører afsted, er der sort is/meget glatte forhold, og han glider ud.

Instinktivt foretager han en undvigemanøvre for at genvinde balancen, hvorved han får et voldsomt vrid i ryggen.

Han får rygsmerter og trækker cyklen derfra.

Han sidder og sunder sig i varegården, efter at han har taget imod de varer, der ankom om morgenen.

Han skal herefter tilbage til [område1] og kører nu en lidt anden vej på cykel for at undgå de glatte forhold, hvor han var ved at falde.

Imidlertid er der også her glat, og på ny er han ved at glide og må foretage en reaktion og får på ny et stort vrid og oplever et smæld i ryggen.

Sagsøger har lavet en skitse over, hvor på [virksomheds] område, uheldene skete, bilag 1.

Efter at have sundet sig fortsatte han videre til arbejdet i [område3], men fik tiltagende smerter i lænden og måtte ca. kl. 9.00 stoppe med at arbejde. Han kontaktede sin leder og arbejdsmiljørepræsentant om uheldet, og at han måtte gå hjem på grund af smerterne.

Sagsøger har ikke siden kunnet arbejde.

Sagsøger kontaktede dagen efter sin egen læge med smerter i lænden efter vrid på arbejdet.

Egen læges journal fremlægges i sagen som bilag 2.

Det fremgår videre heraf, at der de følgende dage var fortsatte svære gener fra lænderyggen, og lægen foreslår fysioterapi.

Fysioterapeuten mente, at der var mistanke om en diskusprolaps og undlod at behandle, men henviste til en ortopædkirurg til afklaring, før fysioterapeutbehandlingerne kunne fortsætte.

Egen læge henviste herefter til reumatolog og til røntgen, der foretages på [hospital1], og til MR-skanning.

Røntgenundersøgelsen viste nogle slidgigtsforandringer, men der er ikke angivet noget omkring diskusprolaps, mens MR-scanning viste prolaps.

Sagsøgers videre behandling sker herefter på [hospital2], hvor sagsøger indlægges den 7. marts 2014.

Journal fra hospitalet fremlægges i sagen som bilag 3.

MR-skanning viste spinalstenose (forsnævring af rygmarvskanalen) i lænderyggen og følger efter tidligere stivgørende operation på et andet niveau i lænderyggen.

Den tidligere stivgørende operation, der omtales, skyldes, at sagsøger to gange – i 2005 og 2006 – havde fået foretaget operation for diskusprolaps i lænderyggen efter uheld [i forbindelse med sport].

Han havde efter 2006-operationen genoptaget sit arbejde i fuldt omfang, og egen læge anfører i journalen den 14. februar 2014, at sagsøger havde 'haft det supergodt siden – spillet [sport] m.m.' Sagsøgers arbejde var endvidere på fuld tid uden skånehensyn.

Tilstanden efter hændelserne den 2. februar 2014 var operationskrævende, og den første operation foretages i marts 2014 på [privathospital]. Journal herfra fremlægges som bilag 4.

Operationen lettede i starten generne betydeligt, men de vendte tilbage med fornyede gener henover sommeren 2014.

Der blev derfor foretaget en ny scanning af lænderyggen, der viste, at skruerne i lænden havde løsnet sig.

Den 21. januar 2015 foretages der derfor en ny operation, som ikke fjernede smerterne, og der foretages en tredje operation i juni 2015 fortsat uden bedring af sagsøgers tilstand.

Sagsøger har siden haft meget betydelige smerter i lænden med udstråling til benene, og er kronisk smertepatient.

Sagsøger kan kun komme omkring med krykkestokke, og er blevet tilkendt førtidspension på grund af tilstanden i 2016.

Sagsøger tager meget omfattende mængder af smertestillende og følges på smerteklinik.

Til brug for Arbejdsskadestyrelsens behandling af sagen er der udarbejdet speciallægeerklæring af 10. november 2014 fra speciallæge i neurologi ..., bilag 5.

Speciallægen finder, at 'der er god overensstemmelse mellem traumet art, skademekanismen, forløbet og skadelidtes gener og objektive fund'.

På foranledning af [forsikringsselskab i arbejdsskadesag] udarbejdede overlæge ..., speciallæge i neurologi, erklæring af 19. januar 2015, bilag 6.

Konklusionen er, at sagsøger ved sagens uheld blev udsat for vridtraume i lænden, og at tilstanden må anses for varig uden udsigt til betydende bedring.

Speciallægen vurderer, at 'tilstanden må anses for at være direkte forårsaget af vridtraumet'.

Sagsøger var, trods tidligere lænderygproblemer, fuldstændig smertefri i en længere periode inden uheldet.

Speciallægen laver en ny erklæring den 28. juni 2015, bilag 7, med samme konklusion.

Skaden medfører også blære- og vandladningsproblemer, som der udarbejdes en speciallægeerklæring for, den 11. september 2016, bilag 8, der fastslår, at der ikke er nogen bedre forklaring på problemet end følger af skaden, henholdsvis operationerne efter skaden, og at herfor taler også en tidsmæssig sammenhæng.

Den 9. august 2017 er der udarbejdet en neurologisk speciallægeerklæring fra speciallæge i neurologi ..., bilag 9.

Denne beskriver, foruden ovennævnte hændelsesforløb, at der vurderes at være en relevant tidsmæssig sammenhæng mellem hændelsen på arbejdet og symptomudviklingen, herunder degenerative forandringer.

Det er speciallægens opfattelse, at vridtraumerne på arbejdet kan anses for de provokerende faktorer, der udløste et svært sygdomsforløb med kroniske rygsmerter.

Til beskrivelse af de to tidligere operationer og tidligere rygproblemer fremlægges som bilag 10 speciallægeerklæring af 8. marts 2007 fra overlæge

Som det også fremgår heraf, var sagsøger allerede på daværende tidspunkt i arbejde på fuld tid, og det vurderes fra speciallægens side, at det ville fortsætte uændret.

Tilkendelse af pension skete ved afgørelse af 4. august 2016, bilag 11.

Underliggende sygeforløb fra Jobcenter [kommune] fremlægges som bilag 12.

Det fremgår heraf, at sygemeldingen skete i forlængelse af sagens uheld.

Resultat af møde i rehabiliteringsteam, hvor der blev indstillet til førtidspension, fremlægges som bilag 13.

Her er det vurderet, at erhvervsevnen er nedsat til det ubetydelige.

Sagsøger blev på grund af sit sygefravær opsagt til fratræden ved udgangen af september måned 2014, jfr. opsigelse af 25. april 2014, bilag 14.

Lønsedler for perioden januar 2013 til januar 2014 fremlægges som bilag 15.

...

Fra 1. oktober 2014 har sagsøger modtaget sygedagpenge, indtil han overgik til ressourceforløbsydelse og pension.

Sagsøger har anmeldt sagen blandt andet til sin egen ulykkesforsikring den 10. februar 2014, bilag 16, hvor det er angivet, at han i [virksomhed] den 2. februar 2014 var gledet to gange på cykel på grund af islag på vejen medførende vrid i ryggen og smerter i lænden, balle og ben.

Samme blev angivet til pensionsforsikringen, [selskab], i anmeldelse modtaget den 8. april 2014, bilag 17.

Uheldet er anerkendt som en arbejdsskade ved afgørelse fra daværende Arbejdsskadestyrelsen af 14. december 2015, bilag 18.

For skaderne blev der den 19. oktober 2016 fastsat en godtgørelse for varigt mén på 28 %, bilag 19.

Denne afgørelse er indbragt af arbejdsskadeforsikringen og af sagsøger til Ankestyrelsen, der den 20. februar 2017, bilag 20, hjemviste sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til fornyet behandling.

Det er i den forbindelse, at den seneste speciallægeerklæring, bilag 9, er indhentet.

I arbejdsskadesagen blev der truffet endelig afgørelse om varigt mén ved afgørelse af 29. december 2017, hvor méngraden blev fastsat til 35 %, bilag 21, og ved afgørelse af samme dato blev erhvervsevnetabet fastsat til 95 %, bilag 22.

[Virksomhed] ville ikke anerkende sit erstatningsansvar og forpligtelse til at udrede erstatning efter erstatningsansvarsloven, hvorfor der ved stævning af 8. marts 2018 blev anlagt retssag, bilag 23. Efter anlæg af retssag anerkendt [virksomhed] sit ansvar, og der blev indgået forlig om erstatning, hvorved [virksomhed] betalte tabt arbejdsfortjeneste, svie- og smertegodtgørelse og differencekrav på tab af erhvervsevne med i alt 1,4 mio.kr., jfr. retsbog fra [byret] af 13. juli 2018, bilag 24.

På grund af méngradsfastsættelsen i arbejdsskadesagen rejste sagsøger krav over for sagsøgte, hvor sagsøger har tegnet ulykkesforsikringssum, jfr. e-mail brev af 3. januar 2018, bilag 25. Sagsøgte ville ikke umiddelbart betale, og forelagde sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Udtalelsen her fra forelå den 2. oktober 2018, bilag 26, hvor det varige mén er vurderet til mindre end 5 %, hvilket skyldes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke finder, at der er årsagssammenhæng mellem hændelserne på arbejdet og udviklingen af sagsøgers lænderygggener med følger her af. Det anføres, at hændelserne efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfattelse ikke er egnede til at medføre påvirkning i form af varige gener i lænderyggen og følger her af.

Det fremgår, at man er opmærksom på, at en anden vurdering er foretaget i arbejdsskadesagen, men at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke føler sig bundet her af i en sag om ulykkesforsikringssum.

Sagsøger har overfor sagsøgte udtrykt sin forundring over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vurdering, og har opfordret sagsøgte til at foretage sin egen bedømmelse, idet det ellers risikerer at ende i en retssag mellem parterne. Sagsøgte har imidlertid fastholdt ved brev af 26. oktober 2018, bilag 27, at henholde sig til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings udtalelse, hvorfor der foreligger en tvist, der nødvendiggør nærværende sagsanlæg.

ANBRINGENDER:

Til støtte for den nedlagte påstand gøres gældende:

Forudbestående forhold:

Ifølge det foreliggende har sagsøger i 2005 været opereret for en diskusprolaps i lænden med reoperation i 2006, og har siden haft det godt, og har genoptaget f.eks. [sport] og andre aktiviteter, og har arbejdet fuld tid uden begrænsninger, skånehensyn eller usædvanligt sygefravær i flere år op til hændelserne på arbejde den 2. februar 2014.

Sagsøger modtog ingen løbende behandlinger eller medicinering for smerter i ryggen m.v.

Hændelserne på arbejdet den 2. februar 2014:

Det kan endvidere lægges til grund, at sagsøger den 2. februar 2014 var udsat for to faldulykker eller nær ved faldulykker, idet han i forbindelse med hans arbejde 2 gange passerer et område

med sort is på cykel, hvorved han skrider ud og for at afværge et fald, foretager et vrid, hvorved han får smæld i ryggen med smerter straks efter begge hændelser.

Han indrapporterer hændelserne til sin leder, og har siden vedvarende klaget over smerter i ryggen. Der er således klar tidsmæssig sammenhæng mellem hændelserne og udviklingen af rygsmerterne, og de har siden stået på.

Der er ikke overgået sagsøger andre hændelser, traumer eller sygdomme efter uheldet, der kan begrunde de vedvarende smerter.

Arbejdsskadesagen og bevisbedømmelsen:

Både i den afgjorte arbejdsskadesag, såvel som i den afgjorte sag, hæfter erstatningsansvarsloven, hvor bevisbyrden er lige frem, er årsagssammenhæng anerkendt. Det er derfor uforstående, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i en udtalelse i denne sag pludselig vurderer anderledes.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, er der en formodning for årsagssammenhæng, men den formodningsregel ændrer ikke afgørende på det, der almindeligvis må antages at gælde. Det følger således af helt almindelig erstatningsret, at når skadelidte ikke har haft gener før uheldet, og har passet sine pligter, så er der en stærk formodning for, at uheldet har været udslagsgivende for udviklingen af generne. Den, der påstår, at forudbestående forhold af sig selv ville have medført samme tab eller lignende, har bevisbyrden, og den er efter omstændighederne streng, jfr. f.eks. U2004.4H.

Der er derfor ikke nogen afgørende forskel mellem reglerne og bevisbedømmelsen i arbejdsskadesikringsloven og almindelig erstatningsret i en sag som denne.

Udtalelsen 'stritter' også i forhold til sagsøgers almindelige viden og opfattelse omkring egnethed i relation til vrid i ryggen og rygsmerter, herunder at den tidsmæssige sammenhæng klart taler for sammenhæng, uden at der kan angives anden tilnærmelsesvis sandsynlig årsag."

Selskabet har den 28/5 2019 bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"Vi har modtaget Ankenævnets meddelelse af 2. maj 2019 omhandlende klage over vores afgørelser af 23. januar 2017 og 5. oktober 2018.

Sagen er behandlet efter forsikringsbetingelserne for ulykke nr. 0406, jf. bilag 1.

Sagen drejer sig om, at vores kunde, i det følgende kaldet 'klageren', den 2. februar 2014 fik et vrid i ryggen.

Twisten for nævnet vedrører spørgsmålet om, hvorvidt der er årsagssammenhæng mellem ulykken og klagerens aktuelle gener i lænderyggen.

Sagsforløb

Klageren har i sin skriftlige anmeldelse oplyst, at han den 2. februar 2014 gled to gange pga. islag på vejen, og at han herved havde fået et vrid i ryggen. Han havde efterfølgende smerter i lænden og i balle og ben. Anmeldelsen er vedlagt som bilag 2.

Klageren oplyste også, at han både i 2005 og 2006 havde fået påvist diskusprolaps på samme sted.

På baggrund af anmeldelsen, indhentede vi de lægelige oplysninger, jf. bilag 3, 3a og 3b.

Af journalen fra egen læge fremgår blandt andet:

'03-02-2014

...

Smerter i lænden efter vrid på arbejde, tidl discus opr. Lændesmerter m. let ust.

...

14-02-2014

...

Røntgenundersøgelse af columna lumbalis

Sammenlignet med 05.11.2007 ses på stående optagelse uændret placering af pedikelskruer og stave samt SynFix anteriort omkring 5. intervertebrallrum. Der er ikke løsnings eller fraktur. Stationær degenerative forandringer i øvrigt og stationær lille skoliose mod venstre. Der er ikke fraktur.

...

07-03-2014

...

EPIKRISE:

Er tidl. Deseopereret i 2006 på ... Sygehus, på niveau L5/S1 med godt resultat. Faldt d.

02.02.14 ved cykeluheld og pådrog sig herved vrid i lænderyggen, som medførte svære lænderygsmerter og udstråling over begge glutealregioner og bagsiden af ve. UE. Har haft intermitterende vandladningsbesvær. Der er foretaget MR-skanning, der viser degenerativ spinalstenose på niveauet L4/L5 og følger efter deseoperation L5/S1. Der er suppleret med almindelig rtg-optagelser og CT-skanning af området, som viser, at det indsatte desemateriale er intakt og stabilt. Der er ingen mistanke om fraktur'.

Da hændelsen var sket i forbindelse med klagerens arbejde, var hændelsen ligeledes anmeldt som arbejdsskade. Ved afgørelse af 19. oktober 2016 anerkendte AES hændelsen som en arbejdsskade og vurderede klagerens varige mén som følge af hændelsen til 28 %. Afgørelsen er vedlagt som bilag 4.

På baggrund af afgørelsen fra AES, udbetalte vi en mén godtgørelse til klageren svarende til et varigt mén på 28 %, hvilket vi informerede klagerens advokat om i brev af 23. januar 2017. Brevet er vedlagt som bilag 5.

Den 3. januar 2018 modtog vi en mail fra klagerens advokat, som oplyste, at AES havde foretaget en genvurdering af sagen, og fastsat det varige mén til 35 %. Afgørelsen af 29. december 2017 er vedlagt som bilag 6.

På baggrund af advokatens henvendelse valgte vi at genoptage sagen, og forelægge sagen for AES som en privat ulykkesforsikringssag.

Ved vejledende udtalelse af 2. oktober 2018 vurderede AES klagerens varige mén som følge af hændelsen den 2. februar 2014 til mindre end 5 %.

Ved vurderingen blev der blandt andet lagt vægt på, at klageren havde gener i form af smerter i lænderyggen med udstråling til ben, inkontinens samt erektionsproblemer.

AES vurderede dog, at der ikke var sandsynliggjort årsagssammenhæng mellem hændelsen og disse gener, idet hændelsen, som den var beskrevet i de lægelige akter, ikke var egnet til at medføre en påvirkning, som kunne medføre varige gener i lænderyggen, inkontinens samt erektionsproblemer. AES vurderede på denne baggrund, at hændelsen den 2. februar 2014 ikke havde medført et varigt mén på 5 % eller derover. Afgørelsen er vedlagt som bilag 7. Lægekonsulentens interne lægeark er desuden vedlagt som bilag 8.

Ved brev af 5. oktober 2018 informerede vi derfor advokaten om, at vi på baggrund af udtalelsen fra AES ikke kunne udbetale yderligere erstatning. Vi har efterfølgende fastholdt denne afgørelse ved brev af 26. oktober 2018. Vores breve af 5. oktober og 26. oktober 2018 er vedlagt som bilag 9 og 10.

Sagen er herefter indbragt for Ankenævnet for Forsikring.

Vores vurdering

Efter modtagelsen af klagen fra Ankenævnet har vi gennemgået sagen, og vi finder ikke grundlag for at ændre skadeafdelingens afgørelse.

Klagerens ulykkesforsikring dækker følger af ulykkestilfælde. Ved et ulykkestilfælde forstås ifølge forsikringsbetingelsernes punkt 2.2 en pludselig hændelse, der forårsager personskade.

For at opnå dækning er det en betingelse, at generne – ud fra en lægelig vurdering – er opstået som følge af ulykken, og ikke skyldes andre forhold, herunder forudbestående gener eller sygdom.

I henhold til almindelige forsikringsretlige principper, er det den, der rejser et krav, der har bevisbyrden for kravets størrelse og eksistens. Det er derfor klageren, der har bevisbyrden for, at skaden skyldes et dækningsberettigende ulykkestilfælde. Denne bevisbyrde mener vi ikke, klageren har løftet.

Ved vurderingen har vi blandt andet lagt vægt på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet, at hændelsen, som den er beskrevet i de lægelige akter, ikke er egnet til at medføre en påvirkning, som kan medføre varige gener i lænderyggen, inkontinens samt erektionsproblemer.

Vi har også lagt vægt på, at det af de lægelige oplysninger fremgår, at klageren allerede forud for hændelsen i 2014 havde haft gener i lænderyggen, og at han to gange tidligere i 2005 og 2006 er blevet opereret for diskusprolaps i lænderyggen, hvor han har fået udbetalt en godtgørelse svarende til et varigt mén på 18 %. Det fremgår også, at en MR-scanning foretaget umiddelbart efter hændelsen påviste degenerative forandringer og spinalstenose i klagerens lænderyg.

Klageren ulykkesforsikring dækker ikke følger af ulykkestilfælde, hvis hovedårsag er bestående sygdomme eller sygdomsanlæg, ligesom forsikringen ikke dækker forværring af et ulykkestilfældes følger, der skyldes en tilstedeværende eller tilfældigt tilstødende sygdom, jf. forsikringsbetingelsernes punkt 3.2.1 og 3.2.2.

I sin stævning anfører klagerens advokat, at bevisbedømmelsen i arbejdsskadesagen såvel som den private ulykkesforsikringssag er den samme. Klagerens advokat henviser i den forbindelse til formodningsreglen i Arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2 samt almindelige erstatningsretlige regler, hvorefter der er en stærk formodning for, at uheldet har været udslagsgivende for udvik-

lingen af generne, når skadelidte ikke har haft gener før uheldet, og at den, der påstår, at forudbestående forhold af sig selv ville have medført samme tab eller lignende, har bevisbyrden herfor.

Vi finder det i den forbindelse nødvendigt at påpege, at vurderingerne i arbejdsskadesager og private ulykkesforsikringssager netop ikke sker ud fra samme grundlag. I private ulykkesforsikringssager reguleres parternes rettigheder og pligter af den mellem parterne indgåede forsikringsaftale, og det er derfor de til forsikringsaftalen knyttede forsikringsbetingelser, der bestemmer dækningsomfanget, og skadelidte, der har bevisbyrden for, at der er årsagssammenhæng mellem de varige gener og den anmeldte hændelse.

Der er endvidere forskel i vurderingen af fradrag i méngodtgørelsen i de to typer af sager. I arbejdsskadesager påhviler der arbejdsskademyndighederne en streng bevisbyrde i forhold til fradrag i méngodtgørelsen på grund af forudbestående gener, jf. arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, hvor der foreligger en formodning for, at den tilskadekomnes tilstand efter en arbejdsskade i det hele er forårsaget af arbejdsskaden, og derfor skal erstattes fuldt ud, medmindre andre forhold eller årsager med overvejende sandsynlighed har haft betydning for tilstanden. I private ulykkesforsikringssager påhviler der ikke selskaberne samme strenge bevisbyrde, hvilket betyder at skadelidtes bevisbyrde for, at der er årsagssammenhæng mellem hændelsen og generne er lempeligere i arbejdsskadesager end i private ulykkesforsikringssager.

Vi har udbetalt en godtgørelse svarende til et varigt mén på 28 %. Da Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring i den private ulykkesforsikringssag har vurderet klagerens varige mén som følge af hændelsen til mindre end 5 % pga. manglende årsagssammenhæng, må vi fastholde, at vi ikke kan udbetale yderligere, idet klageren allerede er blevet kompenseret for gener som han i henhold til den private ulykkesforsikring ikke er berettiget til."

Klagerens advokat har den 3/7 2019 til nævnet bl.a. anført:

"I arbejdsskadesagen er der netop indhentet en yderligere neurokirurgisk speciallægeerklæring af 13. juni 2019, der fremlægges i sagen som bilag B, idet det med klagen fremsendte bilag, udkast til stævning med bilag, bedes betegnet bilag A. Speciallægeerklæringen fastslår årsagssammenhæng til ulykken på arbejdet og bekræfter, at der er tale om en svær tilstand, der ikke er blevet bedre efter de tre seneste rygoperationer efter arbejdsskaden, og at der er tale om en kronisk tilstand.

Jeg beder om, at erklæringen indgår i sagen.

Det er noteret, at Ankenævnet for Forsikring ikke mener, at Ankenævnet, i lov om Retslægerådets forstand, er en offentlig myndighed, og at Ankenævnet derfor ikke kan forelægge sager for Retslægerådet. Sagerne for Ankenævnet skal i stedet afgøres for så vidt angår det lægelige, på baggrund af indhentede speciallægeerklæringer. Den nu indhentede erklæring skal derfor tillægges endog væsentlig betydning."

Selskabet har den 25/7 2019 bl.a. anført:

"Vi har modtaget ankenævnets meddelelse af 8. juli 2019 med klagerens advokats bemærkninger til sagen.

Advokaten anfører, at den nu indhentede neurokirurgiske speciallægeerklæring skal tillægges væsentlig betydning i sagen. Vi er for så vidt enige med advokaten i, at der ved vurderingen af årsagssammenhæng må lægges særlig vægt på de lægelige oplysninger.

Vi er dog ikke enige med advokaten i, at en speciallægeerklæring, der er indhentet mere end 5 år efter skaden, og som fastslår at der er tidsmæssig sammenhæng mellem arbejdsskaden og den efterfølgende opståede symptomudvikling, kan tillægges endog væsentlig betydning i relation til vurderingen af årsagssammenhæng i den private ulykkesforsikringssag.

I den forbindelse skal vi også bemærke, at speciallægeerklæringen er indhentet i forbindelse med arbejdsskadesagen, hvor vurderingen af årsagssammenhæng som bekendt sker på baggrund af reglerne i arbejdsskadesikringsloven og den særlige formodningsregel i arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2. Vurderingen er derfor foretaget ud fra andre forudsætninger end hvad der gælder i private ulykkesforsikringssager.

Vi hæfter os desuden ved, at speciallægen i sin konklusion anfører, at der har været forudbestående gener, idet klageren tidligere er opereret for diskusprolapper i lænden, og at det er velkendt, at disse operationer kan accelerere degenerative forandringer på tilstødende niveauer, såkaldt adjacent disc. Speciallægen anfører også, at det kan passe, at klageren ikke har haft symptomer fra den påviste – og mulige ustabile forskydning af lændehvirvlen L4/L5 før ulykken den 2. februar 2014, hvor et vrid i ryggen kan have udløst forværring og væsentlig for fremkomst af symptomer i lænderyg og ben.

Vi skal endnu engang gøre opmærksom på, at klagerens ulykkesforsikring ikke dækker følger af ulykkestilfælde, hvis hovedårsag er bestående sygdomme eller sygdomsanlæg, ligesom forsikringen ikke dækker forværring af et ulykkestilfældes følger, der skyldes en eksisterende eller tilfældigt tilstødende sygdom, jf. forsikringsbetingelsernes punkt 3.2.1 og 3.2.2.

Det fremgår endvidere af forsikringsbetingelsernes punkt 9.2.1, at forsikringen ikke dækker gener svarende til et i forvejen bestående mén eller en lidelse, herunder degenerativ forandring, uanset om den ikke tidligere har været symptomgivende. Endvidere kan dette forhold ikke bevirke, at méngraden fastsættes højere, end hvis et sådant mén eller lidelse ikke eksisterede.

På baggrund af det ovenfor anførte må vi fastholde, at klageren ikke er berettiget til yderligere godtgørelse.

Vi har allerede udbetalt en godtgørelse svarende til et varigt mén på 28 %, til trods for at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i den private ulykkesforsikringssag har vurderet det varige mén til mindre end 5 % pga. manglende årsagssammenhæng. Klageren er derfor allerede blevet kompenseret for gener, som han i henhold til ulykkesforsikringen ikke er berettiget til.

Vi henviser i det hele til vores tidligere brev til nævnet af 28. maj 2019, og mener at sagen kan forelægges nævnet på det foreliggende grundlag."

Til dette har klagerens advokat den 15/8 2019 bl.a. anført:

"Tryg Forsikrings brev af 25. juli 2019 giver anledning til følgende afsluttende bemærkninger:

Der foreligger ved hændelserne på arbejdet utvivlsomt et ulykkestilfælde efter definition i forsikringsvilkårene. Der er endvidere utvivlsomt sket en væsentlig negativ helbredsmæssig påvirkning på grund heraf. Det klare udgangspunkt er herefter, at der foreligger en forsikringsbegivenhed, og at indklagede skal yde erstatning. Indklagede har bevisbyrden for, at tilstanden er opstået af konkurrerende årsager, herunder at den har fået et mere vidtgående omfang som følge af forudbestående forhold, således at ulykken i sig selv slet ikke giver ret til erstatning.

Denne bevisbyrde har indklagede ikke løftet. Det gøres i overensstemmelse med sagens faktiske forhold gældende, at de tidligere lænderygproblemer lå mange år forud her for, og det lange tidsforløb har afkræftet relevansen her af. I overensstemmelse hermed havde klager et aktivt fritidsliv inden ulykken, herunder var aktiv [sportsudøver], og arbejdede uden problemer eller sygefravær.

Det er derfor ikke bevist, at de tidligere lænderygproblemer har nogen relevans for sagen. Den foreliggende speciallægeerklæring, der ikke er indhentet af klager, og til brug for et andet formål, er derfor ikke farvet på nogen måde i forhold til sagens tvist og har således høj validitet. Den underbygger efter klagers opfattelse det oven anførte om årsagssammenhæng.

Hvis ikke den fulde méngrad skal dækkes, må det i hvert fald anses, at ulykken på arbejdet har haft en betydelig forværring til følge, og at forværringen skal dækkes. Hændelserne på arbejdet er i øvrigt egnet til at medføre skade i en ryg, for en person med klagers alder, også selv om klager ikke havde haft en tidligere rygproblematik, således at den tidligere rygproblematik i det hele er irrelevant, eller i hvert fald at indklagede ikke har bevist relevansen af det forudbestående."

Hertil har selskabet den 4/9 2019 bl.a. anført:

"Vi har modtaget klagerens advokats bemærkninger af 15. august 2019. Vi har ikke yderligere at bemærke. Vi har udbetalt en mén godtgørelse svarende til et varigt mén på 28 %. Vi har ikke krævet denne godtgørelse tilbagebetalt, uagtet at AES i den private ulykkesforsikringssag efterfølgende har vurderet klagerens varige mén som følge af hændelsen til mindre end 5 %. Vi fastholder derfor, at klageren ikke er berettiget til yderligere godtgørelse, idet han allerede er blevet kompenseret for gener, som han i henhold til ulykkesforsikringen ikke er berettiget til."

Heroverfor har klagerens advokat den 4/10 2019 bl.a. anført:

"Til brug for sagen fremlægges som bilag C den af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring nyligt indhentede urologisk speciallægeerklæring af 12. september 2019, der underbygger og understøtter, at ulykken også har medført urologiske gener og erektile problemer, ligesom erklæringen underbygger årsagssammenhæng og sværhedsgraden i følgerne af ulykken."

Af neurokirurgisk speciallægeerklæring af 13/6 2019 fremgår bl.a.:

"Resume

Det drejer sig om en ...-årig mand som d.2.februar 2014 på sit arbejde i ... udfører [arbejde] på cykel. Der er isglat føre og med knap en times mellemrum skrider eksploranten ud cyklen og får begge gange et vrid i ryggen. Første gang får han kraftige smerter og anden gang endnu værre og i

et omfang, så han må hentes ude på terrænet af kollegaer. Han tager hjem, sygemelder sig og har ikke arbejdet siden. Han blev førtidspensioneret i 2016.

Inden for en uge fra ulykken d.2.februar 2014 tilkom udstrålende smerter til begge ben. Billeddiagnostik viste degenerative forandringer med forsnævring og en ustabil anterolistese L4/5, som blev opereret d.25.marts 2016 med forlængelse af en tidligere instrumenteret disse L5/S1 (2006). Operationen d.25.marts 2016 havde kun kortvarig effekt, og han blev re-opereret d.22.januar 2015 med udskiftning af skruerne, som sad løse. Re-operationen hjalp ikke på smerterne og fornyet billeddiagnostik viste, at der var tilkommet spinalstenose på endnu et overliggende niveau (L3/4), som blev behandlet med operation med simpel dekompression d. 11.juni 2015. Hverken operationerne efter ulykken d.2.februar 2014 eller avanceret konservativ behandling inklusiv smerteklinik har hjulpet på rygsmerter og føleforstyrrelser i benene. Smerterne i lænden er konstant med varierende intensitet VAS 5-9 på en skala fra 1-10, hvor 10 er værst. Han har også natlige smerter. Der er sidenhen tilkommet nye smerter i nakke, skulder, hovedpine, underarm og hånd samt usikker balance ved gang, så han må gå med krykstok. Der er også tilkommet vandladningsforstyrrelser, erektil dysfunktion samt kognitive og affektive psykiske symptomer.

Der er forud bestående sygdom i samme region, idet han flere år forud var opereret for en diskusprolaps på underliggende niveau L5/S1 med en stivgørende operation (2006). Der var fuldgod effekt af operationen Indtil ulykken d.2.februar 2014, hvor eksploranten på tidspunktet for ulykken var helt fri for symptomer i ryg og ben, fuldt arbejdsdygtig og aktiv fodboldspiller.

Objektivt findes der udtalt smertebetinget nedsat bevægelighed i lænd samt smerter af den paravertebrale muskulatur langs hele rygsøjlen og værst i lænd og begge balder. Der er ligeledes ømhed ved palpation af muskulatur i nakke, hals, skulder og venstre underarm, som er den side eksploranten er belastet med brug af krykstok. Der er nedsat bevægelighed af højre skulder, og han får hjælp til af/påklædning af t-shirt og strømper. Eksploranten fremstår smerteplaget ved mobilisering i forbindelse med undersøgelsen samt ved observation på terrænet efter undersøgelsens afslutning. Eksploranten fremstår psykisk normal, bortset fra en detaljeret fortællestil og utilfredshed med forsikringsselskabet, dog uden at frembyde agiteret eller persevererende adfærd. Han er moderat begrænset i sit fritidsliv og daglige livsførelse og erhvervsevnen er ophørt.

Konklusion

Der er en tidsmæssig sammenhæng mellem ulykken d.2.februar 2014 med to vrid i ryggen og den opståede symptomudvikling. De befundne degenerative forandringer (L4/L5) påvist ved billeddannende undersøgelser efter ulykken d.2.februar 2014 har været forud bestående. Han har tidligere haft en vellykket stivgørende operation (2006) for en recidiv-prolaps (L5/S1), og det er velkendt at disse operationer kan accelerere degenerative forandringer på tilstødende niveauer, såkaldt adjacent disc disease. Det kan passe, at eksploranten ikke har haft symptomer fra den påviste - og mulig ustabile - forskydning af lændehvirvlen L4/5 før ulykken d.2.februar 2014, hvor et vrid i ryggen kan have udløst forværring og været væsentlig for fremkomst af symptomer i lænderyg og ben. Efter ulykken d.2.februar 2014 har han udviklet en svær kronisk smertetilstand som omfatter flere regioner end lænderyggen. Han har gennemgået tre operationer samt avanceret konservativ behandling uden effekt på lændesmerter. Han har nogen effekt af vedligeholdelsesbehandling hos fysioterapeut med hensyn til smerter og bevægelighed i nakke og skuldre og han føler sig støttet og aflastet af den pågående psykologbehandling. Han er henvist til vurdering for smertebehandling med bagstrengsstimulation, men det vurderes, at patienten ikke vil få tilbudt dette på grund af den diffuse symptomatologi. Der er mulighed for bedring med tiden, men sand-

synligheden for dette er meget lille og symptomerne ml vurderes at være varige. Han er moderat begrænset i sit fritidsliv og daglige livsførelse. Han har førtidspension, og det vurderes usandsynligt, at han kan genvinde nogen erhvervsevne."

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse i arbejdsskadesagen af 14/12 2015 fremgår bl.a.:

"Afgørelse

Vi har anerkendt den anmeldte ulykke som en arbejdsskade efter arbejdsskadeloven. (Lov om arbejdsskadesikring § 6, stk. 1)

Begrundelse

Du har under dit arbejde for ... været udsat for en ulykke. Vi vurderer, at skaden i form af vrid i lænderyg er forårsaget af, at du faldt på cykel/løbehjul i isglat føre."

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse i arbejdsskadesagen af 9/12 2017 fremgår bl.a.:

"Begrundelse

Vi har ved afgørelse af den 19. oktober 2016 vurderet dine gener som følge af arbejdsskaden til et skævt mén på 28 procent.

Ankestyrelsen har ved afgørelse af den 20. februar 2017 hjemvist spørgsmålet om varigt mén, idet der var diskrepans i de subjektive og objektive forhold, som bør belyses nærmere.

I den forbindelse har vi indhentet nye speciallægeerklæringer.

Vi træffer på den baggrund ny afgørelse i din sag.

Vi har fastsat dit varige mén ud fra en samlet vurdering af de gener og ulemper, som du har til daglig på grund af arbejdsskaden.

Indledningsvis skal vi oplyse, at et varigt mén vurderes ud fra følgerne af en skade, herunder de beskrevne subjektive gener, som den tilskadekomne har fremført, og de objektive fund, der er gjort, ved lægelig undersøgelse.

Vi har fastsat dit varige mén efter et skøn med udgangspunkt i vores vejledende méntabel. Skadens følger fremgår ikke direkte af tabellen, men kan sammenlignes med følgende punkter.

Vedrørende ryg:

Efter tabellens:

- punkt B.1.3.7 vurderes følger efter forvridninger, diskusprolaps, brud og belastningsskader med svære, daglige rygsmerter, eventuelt med udstrålende bensmerter, med meget svær bevægeindskrænkning og betydelige indskrænkninger i den daglige livsførelse, til 25 procent.

På baggrund af oplysningerne i neurologisk speciallægeerklæring af den 9. august 2017 er det vores lægefaglige vurdering, at din gener nogenlunde svarer til ovenstående punkt.

Vi har lagt vægt på, at det fremgår af speciallægeerklæringen, at du har gener i form af konstante smerter i lænden, som udstråler ned i dine underekstremiteter. Du er i konstant analgetisk behandling. Du kan ingenting og du bevæger dig rundt med krykkestokke. I forbindelse med dine smerter tager du smertestillende medicin i form af Panodil, Tradolan, Malfin, Gabapentin og Oxycodonhydroclorid dagligt. Der er dermed tale om svære, daglige rygsmerter.

Vi har også lagt vægt på, at du ikke kunne kooperere til undersøgelsen af bevægeligheden i din ryg på grund af smerterne og du var meget forpint. Du kunne hverken gå linjegang, tågang eller hælfgang.

Det er vores lægefaglige vurdering, at dine gener nogenlunde svarer til ovenstående punkt og dit varige mén for ryggen er på 25 procent.

Vedrørende inkontinens og impotens:

- punkt F.3.8 vurderes let inkontinens til 8 procent.

- punkt F.4.5 vurderes impotens, fysisk årsag til mindre end eller lig med 15 procent.

På baggrund af oplysningerne i urologisk speciallægeerklæring af den 29. november 2017 er det vores lægefaglige vurdering, at din gene i form af inkontinens svarer til punkt F.3.8 og din gene i form af impotens svarer til 15 procent efter punkt F.4.5.

Vi har lagt vægt på, at det fremgår af speciallægeerklæringen, at du har gener i form af vandledningsproblemer med tiltagende tømningsbesvær, langsom tømning og meget hyppige vandledninger, 15 -16 i dagtimen og 4 natlige og hyppige inkontinens. Du bruger konstant bind, der må skiftes cirka 4 gange dagligt, og bindene er rimelige våde. Vi har også lagt vægt på, at det fremgår af speciallægeerklæringen, at du har gene i form af erektionsproblemer. Du har klart lysten og du har derfor forsøgt med viagra, uden på noget tidspunkt at have haft rejsning.

Det er vores lægefaglige vurdering, at dine gener nogenlunde svarer til ovenstående punkter og dit varige mén for inkontinens og impotens er på 23 procent.

Dit samlede varige mén:

Efter en samlet vurdering har vi derfor fastsat dit samlede varige mén for ryg, inkontinens og impotens til 48 procent.

Begrundelse for nedsættelse af méngodtgørelsen

Dit samlede varige mén er 48 procent. Vi kan imidlertid kun give godtgørelse for den del af dine gener, der skyldes arbejdsskadens følger.

Ud over arbejdsskaden har du forudbestående gener fra ryggen. I følge de lægelige oplysninger havde du siden 1992 rygggener med udstråling og du blev opereret i oktober 2005. Der blev foretaget reoperation for samme discus i 2006. Der blev endvidere foretaget stivgørende operation i 2007, som medførte retrograd ejakulation. Desuden er det indgået i vores vurdering, at MR-skanningen fra marts 2014 påviste degenerative spinalstenose på niveauet L4/L5, og følger efter deseoperation L5/S1.

Derfor har vi efter en lægefaglig vurdering nedsat din méngrad med 13 procent. Det betyder, at dit varige mén på grund af arbejdsskaden er 35 procent."

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse af 2/10 2018 fremgår bl.a.:

"Vejledende udtalelse

...

Vi vurderer: **Det varige men er mindre end 5 procent**

...

Varigt men

Andre relevante sager

[Klageren] har tidligere fået vurderet denne hændelse som en arbejdsskadesag, hvor det varige men blev vurderet til 35 procent for gener i form lænderygsgener, inkontinens og impotens.

Vurdering af varigt men

Flere af vores lægekonsulent med speciale i neurokirurgi har deltaget ved vurderingen af det varige men.

Grundlaget for vores vurdering:

- [Klageren] var den 2. februar 2014 ude at cykle, da cyklen gled under ham, således han måtte tage fra med det højre ben for at undgå at falde. Det højre ben gled imidlertid længere og længere ud til siden, hvorfor han var nødt til at foretage en rotation i lænderyggen for at undgå at falde.
- [Klageren] konsulterede egen læge den 3. februar, hvor der var klager over smerter i lænden med udstråling,
- Det fremgår af sagens lægelige oplysninger, at [klageren] forud for hændelsen den 2. februar 2014 havde gener i lænderyggen og tidligere har fået påvist discusprolaps i lænderyggen.

Ved vurderingen af det varige men har vi lagt vægt på, at [klageren] aktuelt har klager i form af smerter i lænderyg med udstråling til ben, inkontinens samt erektionsproblemer.

Det er imidlertid vores vurdering, at der ikke med overvejende sandsynlighed er godtgjort årsagssammenhæng mellem hændelsen og de ovenfor beskrevne gener.

Ved vurderingen heraf har vi lagt vægt på, at hændelsen, som denne er beskrevet i sagens akter, ud fra vores lægefaglige vurdering, ikke er egnet til at medføre en påvirkning, som kan medføre varige gener i lænderyggen, inkontinens samt erektionsproblemer.

På ovenstående baggrund finder vi, at det ikke med overvejende sandsynlighed godtgjort, at [klagerens] aktuelle gener skyldes hændelsen den 2. februar 2014.

Vi vurderer derfor, at hændelsen den 2. februar 2014 ikke har medført et varigt mén på 5 procent eller derover.

Vi er opmærksomme på, at Center for Ulykker i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i en arbejdsskadesag har anerkendt samme hændelse som en arbejdsskade og fastsat en mængdegrad.

Vurderingerne af arbejdsskadesager og private ulykkesforsikringssager sker dog ikke ud fra samme grundlag. I private ulykkesforsikringssager er det vilkårene i forsikringsbetingelserne, der bestemmer dækningsomfanget, og skadelidte, der har bevisbyrden for, at der er årsagssammenhæng mellem de varige gener og den anmeldte hændelse.

Arbejdsskadesager er derimod reguleret af arbejdsskadeloven og retspraksis i arbejdsskadesager. Det følger af Ankestyrelsens principafgørelse 33-17, at den medicinske egnethed i vurderingen efter arbejdsskadelovgivningen kun er et ud af flere elementer i fastlæggelsen af, hvorvidt hændelsen kan anerkendes som en arbejdsskade.

Som følge af forskellene i det juridiske grundlag kan vurderingerne i to sagstyper derfor godt være forskellige."

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings lægekonsulenters vurdering fremgår bl.a.:

"Lægekonsulentens vurdering:

28 SEP 2018, [læge1]

UT 2/2 2014: 'smerter i lænd efter vrid' der omtales tid. diskus prol. Der findes i.a. ved us. 14/2 omtales det som vrid i forbindelse med væltet på cykel. I notat 14/2 bilo 10A side 49 sker hændelsen i to trin! I erkl. bil 11 beskrives at han direkte ramte ve hofte og sæde mod jorden, med andre ord stiger alvoren af UT med tiden. Jeg kan ikke se at der er noget notat der beskriver at der fundet skader ved hofte/sæde som følge af faldet. I modsætning til speciallægen (bil 11) tvivler jeg på smh. Har bemærket at skdl. tidl er op. for diskusprolaps, men skal have haft det fint efterfølgende. Måske skal makker spørges om smh.

29 SEP 2018, [læge2]

Hvis vi lægger beskrivelsen af UT i bilag 11 til grund, er påvirkningen på ingen måde egnet til at give et varigt mén hos en rygrask. Det er skl ikke og hele efterforløbet med operationer skyldes den forudbestående ryglidelse. Jeg mener ikke at der er årsagssammenhæng."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"2. Hvad dækker forsikringen

2.1 Forsikringen dækker følger af ulykkestilfælde.

2.2 Ved et ulykkestilfælde forstås en pludselig hændelse, der forårsager personskade.

3. Hvad dækker forsikringen ikke

3.1 Manglende årsagssammenhæng

For at opnå dækning skal der være årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og skaden. Ved vurderingen bliver der blandt andet lagt vægt på, om hændelsen er egnet til at forårsage personskade. Det vil sige, om hændelsen i sig selv er nok til at forårsage/forklare skaden.

3.2 Sygdom m.m.

3.2.1

Følger af ulykkestilfælde, hvis hovedårsag er bestående sygdomme eller sygdomsanlæg (bortset fra ildebefindende eller besvimelse).

3.2.2

Forværring af et ulykkestilfældes følger, der skyldes en tilstedeværende eller tilfældigt tilstødende sygdom.

...

9. Erstatning ved varigt mén

Hvis denne dækning er valgt, fremgår det af policen.

9.1 Hvad omfatter dækningen

9.1.1

Forsikringen giver ret til erstatning i tilfælde af varigt mén (= medicinsk invaliditet) som følge af et ulykkestilfælde.

...

9.2 Hvad omfatter dækningen ikke

9.2.1

Gener svarende til et i forvejen bestående mén eller en lidelse, herunder degenerativ forandring, uanset om den ikke tidligere har været symptomgivende.

Endvidere kan dette forhold ikke bevirke, at méngraden fastsættes højere, end hvis et sådant mén eller lidelse ikke eksisterede."

Nævnet udtaler:

Klageren, som er født i 1960'erne, anmeldte den 10/2 2014, at han den 2/2 2014 havde været udsat for et ulykkestilfælde, hvor han to gange med kort tids mellemrum gled på sin cykel på grund af islag og derved fik vrid i lænderyggen. Der blev efterfølgende konstateret en diskusprolaps i lænderyggen. Ulykken blev anerkendt som en arbejdsskade den 14/12 2015, og méngraden blev den 19/10 2016 fastsat til 28 %. Selskabet ubetalte på den baggrund den 23/1 2017 godtgørelse svarende til en méngrad på 28 %. Méngraden blev i arbejdsskadesagen forhøjet til 35 % den 29/12 2017. Selskabet forelagde herefter sagen for Center for Private Erstatningssager i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som ved vejledende udtalelse af 2/10 2018 vurderede méngraden til mindre end 5 % på grund af manglende årsagssammenhæng.

Selskabet har afvist at yde yderligere godtgørelse under henvisning til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse. Endvidere har selskabet over for nævnet bl.a. anført, " Vi skal endnu engang gøre opmærksom på, at klagerens ulykkesforsikring ikke dækker følger af ulykkestilfælde, hvis hovedårsag er bestående sygdomme eller sygdomsanlæg, ligesom forsikringen ikke dækker forværring af et ulykkestilfældes følger, der skyldes en eksisterende eller tilfældigt tilstødende sygdom, jf. forsikringsbetingelsernes punkt 3.2.1 og 3.2.2. Det fremgår endvidere af forsikringsbetingelsernes punkt 9.2.1, at forsikringen ikke dækker gener svarende til et i forvejen bestående mén eller en lidelse, herunder degenerativ forandring, uanset om den ikke tidligere har været symptomgivende. Endvidere kan dette forhold ikke bevirke, at méngraden fastsættes højere, end hvis et sådant mén eller lidelse ikke eksisterede. På bag-

grund af det ovenfor anførte må vi fastholde, at klageren ikke er berettiget til yderligere godtgørelse".

Klageren har anført, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i arbejdsskadesagen har fastsat méngraden til 35 %, hvorfor méngraden i ulykkesforsikringssagen bør være den samme. Klageren har videre anført, at det er selskabet, som har bevisbyrden for, at der ikke er årsagssammenhæng, og at selskabet ikke har løftet denne.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i vejledende udtalelse af 2/10 2018 blandt andet anført: "Det fremgår af sagens lægelige oplysninger, at [klageren] forud for hændelsen den 2. februar 2014 havde gener i lænderyggen og tidligere har fået påvist discusprolaps i lænderyggen. Ved vurderingen af det varige men har vi lagt vægt på, at [klageren] aktuelt har klager i form af smerter i lænderyg med udstråling til ben, inkontinens samt erektionsproblemer. Det er imidlertid vores vurdering, at der ikke med overvejende sandsynlighed er godtgjort årsagssammenhæng mellem hændelsen og de ovenfor beskrevne gener. Ved vurderingen heraf har vi lagt vægt på, at hændelsen, som denne er beskrevet i sagens akter, ud fra vores lægefaglige vurdering, ikke er egnet til at medføre en påvirkning, som kan medføre varige gener i lænderyggen, inkontinens samt erektionsproblemer. På ovenstående baggrund finder vi, at det ikke med overvejende sandsynlighed godtgjort, at [klagerens] aktuelle gener skyldes hændelsen den 2. februar 2014. Vi vurderer derfor, at hændelsen den 2. februar 2014 ikke har medført et varigt men på 5 procent eller derover".

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings ene læges vurdering fremgår "påvirkningen på ingen måde egnet til at give et varigt mén hos en rygrask. Det er skl ikke og hele efterforløbet med operationer skyldes den forudbestående ryglidelse. Jeg mener ikke at der er årsagssammenhæng."

Efter almindelige forsikringsretlige principper er det den, der rejser et krav, der skal bevise rigtigheden heraf. Det er således klageren – der har rejst krav om forsikringsdækning – som skal bevise, at méngraden er højere end 28 %.

Ankenævnet for Forsikring

19.

93704

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet, at der ikke er grundlag for at kritisere selskabets afgørelse. Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at klageren den 23/1 2017 fik udbetalt en godtgørelse svarende til en méngrad på 28 %, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i udtalelse af 2/10 2018 har vurderet klagerens varige mén til mindre end 5 procent på grund af manglende årsagssammenhæng mellem hændelsen den 2/2 2014 og klagerens gener.

Nævnet har endvidere blandt andet lagt vægt på, at forsikringen undtager følger af ulykkestilfælde, hvis hovedårsag er bestående sygdomme eller sygdomsanlæg, ligesom forsikringen ikke dækker forværring af et ulykkestilfældes følger, der skyldes en eksisterende eller tilfældigt tilstødende sygdom, jf. forsikringsbetingelsernes punkt 3.2.1 og 3.2.2.

Afgørelserne i arbejdsskadesagen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og det, som klageren i øvrigt har anført, kan ikke føre til andet resultat. Nævnet bemærker herved, at fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, at der gælder lempede beviskrav i skadelidtes favør i arbejdsskadesager.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Svend Bjerg Hansen